

[Kirkeministeren.]

gøre det uden videre. Der kunne let derved komme noget stærkt forpligtende. Hele problemet er næppe helt modent dertil. Man må tænke på de konsekvenser, det kunne medføre. Det ærede medlem hr. Evald Christensen talte selv om ikke mindre end 294 institutioner, som kunne falde ind under en sådan ordning. Når man nu erindrer, at der også fra anden side rejses ønske om særlige præster, må man nære betænkelighed med hensyn til konsekvenserne. Dels er der den økonomiske side af sagen, dels er der det, at antallet af præster virkelig ikke er så stort, at det tillader ret mange ekstraordinære opgaver. Men jeg indrømmer, at problemet er vigtigt, at der må arbejdes videre med det.

Vi er foreløbig gået den vej fra kirkeministeriets side, at vi har spurgt biskopperne og bedt dem i samling se på tingene og komme med en udtalelse derom. Jeg ved, der på forskellig måde arbejdes med problemet. Der har f. eks. fornylig været et kontaktmøde i Roskilde mellem præster og læger indkaldt på foranledning af biskop Rosendal. Det er meget påskønnelsesværdigt alt, hvad der gøres for at oplyse problemet yderligere, men videre tror jeg ikke vi skal forpligte os i øjeblikket.

Endelig fremsatte det ærede medlem hr. Skytte nogle betragtninger over spørgsmålet yderligere udstykning af præstegårdsjord i visse tilfælde. Udtalelsen er formentlig foranlediget af en diskussion i et Holbæk-blad om, hvorvidt jorden til en præstegård, hvor bygningerne er brændt, bør sælges eller ej. Menighedsrådet står delt i denne sag. Præstegårdskonsulenten har tilrådet at bevare jorden. Det ærede medlem, sådan måtte jeg forstå det, procederer for en fremgangsmåde efter de linier, at hvor der er et naturligt forhold mellem bygninger og jord, eller hvor jorden er særlig vel arronderet, kan det være rigtigt at undlade udstykning, men hvor sådanne harmoniske forhold ikke er tilstede, vil udstykning være rimelig.

Det ærede medlem refererede en vending, der er forekommet i et indlæg fra præstegårdskonsulenten om, at han har handlet efter instruks fra ministeriet, og det ærede medlem spurgte på basis heraf, om ministeriet ikke fandt sådan instruks uheldig, og om ministeriet ville give nye instrukser. Hertil skal jeg sige, at præstegårdskonsulenten har brugt et forkert udtryk, og at han selv på eget initiativ overfor mig har erkendt, at det var et forkert udtryk. Den instruks, der gives præstegårdskonsulenter, er nærmest en vejledning for bestridelse af

deres funktion, altså det rent embedsmandsmæssige og formelle. Ellers er der ingen instruks, naturligvis ikke. Ministeriet ville være ude af stand til at give præstegårdskonsulenter instruks i de enkelte sager. Tværtimod er det sådan, at det er konsulentens skøn og indstilling, som ministeriet må arbejde på sammen med andre hensyn ved afgørelsen af en sag. At der nu og da finder visse konferencer sted i ministeriet med konsulenter, er en ting for sig. Der ligger heri, at ministeriet ikke behøver at ændre instrukser, da der sådan set slet ikke foreligger instrukser. Jeg er i alt væsentlig enig med det ærede medlem i den linie, han trak op, og som jeg før refererede. Ministeriet har, tror jeg at måtte sige, vist tilbørligt hensyn. Der er solgt adskillige parceller af præstegårdsjord i særlige tilfælde, hvor forholdene talte derfor.

Om det rent principielle: jord eller ikke jord til præsteembeder, vil jeg gerne gøre nogle få bemærkninger. Jeg er i høj grad tilhænger af udstykning, af de flest mulige selvstændige brug, men sagen angående præstegårdsjord har også en anden side, og den må retfærdigvis ikke glemmes. Det er næppe for stærkt sagt, at kirken har opfyldt sin pligt efter loven om afhændelse af de til præsteembeder henlagte jorder og om oprettelse af husmandsbrug af 4. oktober 1919. Der blev i henhold til denne lov udstykket ca. 12 800 ha præstegårdsjord af et samlet areal på ca. 27 800 ha, og senere er der yderligere solgt parceller. Man kan altså sige, at kirken har gjort sin sociale pligt. Det bør formentlig fremtidig være rent økonomiske overvejelser, der bør være afgørende for, om der skal ske yderligere salg. Man vil være klar over den ændring, der bliver tale om i de økonomiske vilkår, hvis man sælger. De til præsternes lønning henlagte midler bestyres dels som hjemmemidler, dels som stiftsmidler under betegnelsen præsteembedernes fællesfond. Til stiftsmidlerne, der bestyres af menighedsrådene, hører præsteembedernes faste ejendomme og også indtægten, d. v. s. jordrenten af de i henhold til loven af 4. oktober 1919 udstykkede parceller. Der er den forskel, at medens hele jordrenten skal anvendes til præstelønning, skal præstelønningskassen af indtægten af de jorder, der fortsat tilhører præsteembederne, kun yde et af kirkeministeriet i henhold til præstelønningslovens § 35 fastsat tilsvarende, der beregnes under hensyntagen til jordens bonitet og den særlige brug, der gøres af jorden. Det har været hensigten, at dette tilsvarende skulle sættes sådan, at menighedsrådene havde udsigt til at indtjene et pas-